

Pirmas skyrius

Indrė po pietų tvarkė stalą, kai sučirškė durų telefonspynė.

– Tėtis atvažiavo, – Odetai džiaugsmingai šūktelėjo. – Mama, ar girdėjai, čia tikrai jis. Bėgu pasitikti.

Pabudo dukrelė šiandien anksti ir nuo pat ryto dažniau žvilgčiojo pro langą nei į filmukus rodantį televizorių. Ant palangės sėdėjo išrikiuoti jos meškučiai, gorila, žirafa, dvi pelės ir dar keli neaiškos kilmės minkšti žaisliukai, turintys pasveikinti atvykusį tėtį. Indrei teks susitaikyti – taip bus visada. Kad ir kaip jos sutartų, kad ir kokia gera ji būtų, Odetai visada reikės ne tik mamos, bet ir tėvo. Na ir kas, kad matomo tik dukart per metus. O galbūt kaip tik dėl tų retų susitikimų jo taip laukė dukra.

Ir visiškai nelaukė Indrė. Tik negalėjo to parodyti dukrai.

Pustrečių metų su Andrejumi jie gyveno atskirai ir jau greitai bus metai, kai oficialiai išsiskyrę.

Iš pradžių, tik sužinojus apie jo neištikimybę, labai suskaudo, lyg kas peilį būtų jai į kūną suvaręs ir išpjovęs jos dalį. Paskui apėmė pyktis, dar vėliau – gailestis, kad Odetai teks augti be tėvo. O dabar tais retais kartais, kai jį matydavo, tiesiog nusistebėdavo, ką išvis jiedu galėjo turėti bendro ir kaip apskritai šešerius metus ji galėjo būti už jo ištekęsusi.

Andrejus buvo pirmoji Indrės meilė ir net vėliau, kai skaudindavo ją žodžiais ar veiksmais, Indrė kentėjo tyliai – manė, kad taip reikia, kai jau esi pasižadėjusi tam žmogui. Kadaise sau prisiekė niekuomet nebūti tokia, kaip mama, ir niekada nesiskųsti savo vyrui kitiems, kad ir kas nutiktų. Jei ir nepasisekė gyvenimas, nepripažins to garsiai ir nieko dėl to nekaltins. Todėl ir skyrėsi taip tyliai, kad nesuprato nė kaimynai – Andrejus, šiaip ar taip, jau dirbo Norvegijoje, o ji su dukra persikėlė į Vilnių.

– Labas, – pasisveikino jis paprastai, lyg būtų grįžęs iš kitos laiptinės, o ne iš svečios šalies po penkių mėnesių nesimatymo.

– Labas, uždaryk duris, – mandagiai, bet šaltokai paprašė Indrė. – Kaip kelionė?

– Puikiai, – atsakė Andrejus ir net nusišypsojo.

Indrė pajuto, kaip įsitempia kūnas, Andrejui pasilenkus jos apkabinti, kaip įprasta Norvegijoje sveikinantis net su nelabai pažįstamais žmonėmis. Nuo jo dvelktelėjo tie patys kvapai, kokius kasmet dovanodavo Kalėdoms. Tamsūs plaukai buvo ataugę, krito ant akių, bet smakras, kaip visada, glotniai nuskustas. Iš arti pastebėjo aplink lūpas susiformavusias raukšleles ir kiek pavytusį kaklą. Pagaliau, yra aštuoneriais metais už ją vyresnis.

Jo glėbys trikdė. Ne, jie ne kokia prancūzų porelė, ir po skyrybų gebanti bendrauti draugiškai

ir pagarbiai. Ji nenorėjo jo nei gerbti, nei draugauti. Mielai būtų pasirinkusi daugiau neregėti. Bet pamačiusi laimingas tėčio laukiančias Odetos akutes, suprasdavo negalinti buvusio vyro tiesiog paimti ir išbraukti iš gyvenimo.

Andrejus laikė glėbyje spurdančią dukrą ir ieškojo jos juoko kauliuko. Odetos krykštavimas užpildė butą ir privertė nusišypsoti net Indrę. Tą minutę jie atrodė kaip laiminga po kelių dienų nesimatymo susitikusi šeima, kurioje tvyro meilė ir skamba juokas.

– Gražiai atrodai, – tarė Andrejus žiūrėdamas jai į akis. Lūpos siauros, apatinis žandikaulis kiek perkreiptas – jaudinasi. Vėl dėbtelejo: – Pasikeitusi.

Indrė nustebo. Turbūt pirmas komplimentas po skyrybų. Ji vilkėjo tamsiai ruda kelius vos dengiančia linine suknute trumpomis rankovėmis – šiek tiek įliemenuota, bet krentančia laisvai, neišduodančia liemens apimties ir visiškai dengiančia stambokas šlaunis. Toks modelis, klasikinės rankovės bei V formos iškirptė lieknino, o nešlifotas gintaras ant odinės virvelės darė išskirtinę. Kaštoniniai plaukai siekė pečius, kaktą dengė jaunatviški papurę kirpčiukai. Kai susirišdavo garbanas į arklio uodegą, atrodydavo visai studenčiokė. Bet labiausiai romantišką sielą atskleidė plaukus juosiantis kaspinas ir mažos sidabrinės gėlytės ausyse.

– Mama eina į pasimatymą, – spygtelėjo Odetą ir pribėgusi ją apsikabino.

Andrejaus antakis pakilo, šypsena dingo. Indrė numojo ranka.

– Odetą juokauja, – pasakė šypsodamasi, bet pajuto raudonį užliejant skruostus. Norėjo supykti ant savęs, kad vis dar baiminasi pažvelgti tiesiai į akis, baiminasi susitikti su vyrais, tad atstumia juos anksčiau, nei šie pasiūlo draugystę. Ir gėdijasi žodžio „pasimatymas“. – Viso labo einu vakarieniauti su draugėmis, – buvo gėda meluoti ne tik sau, bet ir dukrai.

– Kai eini su draugėmis, niekada taip ilgai nestovi prie veidrodžio, – tauškėjo Odetą. – Be to, girdėjau, kalbėjotės su Julija, kad susitikus jam nepasakotum apie mane.

– Oi, kokia tu gudri, – bandė nusukti kalbą Indrė. Kitą kartą kalbėdamasi su Julija bus atsargesnė. – Bėk, susirink daiktus savaitgaliui. Ir nepamiršk meškučio miegui bei maudymosi kostiumėlio. Kitką sudėjau.

Odetai nubėgus, pažvelgė į Andrejų. Turbūt reikėjo jį pakviesti užėti ar bent pasiūlyti atsisėsti, gal net paklausti, kaip sekasi, ar nepavargęs kelionėje, bet šį kartą apsisprendė nebebūti mandagi.

– O mūsų su juo nesupažindinsi? – nesunkiai atpažino lengvą sarkazmą jo balse.

– Kol kas ne, – atšovė ir nusigrėžė. Iš tiesų norėjo nusikvatoti. Pačiai buvo keista – jautėsi puikiai ir net savotiškai džiaugėsi, kad jis sužinojo ją einant į pasimatymą. Ji laisva moteris, tik kažkodėl gan ilgai buvo tai pamiršusi.

– Ar nemanai, kad mes turėtume žinoti, kur ir su kuo eini? – Indrė nesuprato, jo balse daugiau susirūpinimo, paniekos ar net pavydo. – Visko dabar pasitaiko, žiūrėk, neįsivelk į

pavojingus santykius.

Indrė staigiai atsisuko.

– Ne-pra-dėk, – išskiemeno pikta. – Mes juk laisvi, tu eini, kur nori su kuo nori, ir aš einu, kur noriu.

– Bet ne prie Odetos, – priminė jis. – Žinai susitarimą?

– Aš ir neinu prie Odetos. Tam ją ir pasiimi, kad galėčiau išeiti į susitikimą, – Indrė nusišypsojo Andrejui. Akivaizdžiai matė, kad padažytos blakstienos, nurausvinti skruostai, blizgiu pateptos lūpos ir bundantis pasitikėjimas savimi daro jam įspūdį.

– Tai jei neturėtum gerbėjo, aš negalėčiau pasiimti dukros? – pagaliau paklausė. Sarkazmas dingo, balse net nuskambėjo liūdesys.

– Ne, tik jei savaitgaliui nepaimtum Odetos, aš negalėčiau eiti į pasimatymą, – krestelėjusi plaukus užsidėjo ant galvos akinius nuo saulės.

Ji tikrai garsiai ištarė „pasimatymas“?

– Tik nebandyk jo parsivesti dukrai esant namie. Aš pažado laikysiuosi, – jis prikišo veidą arti. Taip arti, kad ji užuodė ne kvėpalus, kurie jai kadaise patiko, o pietums valgytą vištieną su kariu. Užuodė taip pažįstamą neapykantos kvapą.

– Nebijok, – atšovė Indrė ir atsitraukė. – Tik pats laikykis susitarimo.

Kai jiems išsiskyrus Andrejus pirmą kartą pasiėmė Odetą, Indrė privertė jį prižadėti, kad, norėdamas būti su dukra, nerodys jai savo šliundrų. Taip ji jas vadino. Jei sužinosianti, kad Odetą nakvojo po vienu stogu su kuria iš jo moterų, daugiau niekada jam nepatikėsianti dukros. Jis sutiko, bet tuoj pat pridūrė, kad ta pati taisyklė galiojanti ir jai – jokių kavalierių, kai dukra namuose. Jei ne – pats perimsiąs vaiko globą. Indrė sutiko. Kas jau kas, bet vyrai seniai pamiršę kelią į jos namus. Per dvejus metus nepasitaikė nė karto, kad būtų norėjusi šią taisyklę sulaužyti. Tiesą sakant, buvo ją net pamiršusi. Ypač dabar, kai Andrejus išsiskyrė su Daiva.

Kas žino, jei tada prieš daugiau nei dvejus metus Kalėdų išvakarėse nebūtų perskaičiusi jo telefone meilių žinučių, gal ir iki šiol nebūtų išsiskyrę. Gal ir dabar naiviai galvotų, kad išvažiavęs į Norvegiją Andrejus gyvena kaip vienuolis ir taip sunkiai dirba tik dėl jos ir Odetos.

Ne, ji nebepyrė ant Andrejaus. Apsiprato su savo laisve ir džiaugėsi ramiu gyvenimu su dukra, kuriam visai nieko netrūko. Net pasimatymų. Bet šįkart Julija pasakė, kad jau laikas.

– Jos kuprinėje rasi švarių drabužių, rankšluostį, pižamą, vakare būtinai apvilsk džemperį, nes vėsu, be to, uodai, nuo jų įdėjau purškalo, taip pat tabletę, jei kartais jai įgeltų bitė, tikiuosi, nepamiršai, kad ji alergiška, dar...

– Viskas gerai, nesijaudink, mes išsiversime. Juk ne į šiaurės ašigalių ir ne savaitę važiuojame, o viso labo savaitgalis prie ežero, – šyptelėjo Andrejus. Jį visada erzino Indrės rūpestingumas. –

Ar manimi visai nebepasitiki?

– Manau, esi geras tėtis ir mano pasitikėjimo nesulaužysi, – prisivertė nusišypsoti ir ji.

– Na, pagaliau ir iš tavęs išgirdau komplimentą, – Andrejus persibraukė plaukus ir iš papildų žvilgtelėjo į ją. Galėjai net pagalvoti, kad flirtuoja.

– Tėti, tu man užmausi slieką ant kabliuko, nes man jo labai gaila, jis taip rangosi, – pasiruošusi ir net spirgėdama iš nekantrumo Odeta jau stovėjo prie durų. Žvejyba su tėčiu ir savaitgalis dėdės namelyje prie ežero žadėjo didžiulį nuotykį.

– Palinkėk ir mamytei geros žūklės, – metė reikšmingą žvilgsnį išeidamas.

– Mamytė juk nevažiuoja žvejoti, mamytė lieka namie, ar ne? – Odeta klausiamai žvelgė tai į mamą, tai į tėtį.

– Mama kitur žvejos, – nusivaipė ir išsitempė dukrą pro duris, Indrei vos spėjus su ja atsisveikinti.

– Laimingai, pasimatysime sekmadienį, – šūktelėjo pavymui. Balsas išsisklaidė erdviame buvusio fabriko koridoriuje.

Butą buvusioje gamykloje, iš dalies įrengtą – nedažytomis sienomis, vonia be plytelių, su vos keletu baldų – Indrė išsinuomojo itin palankiomis sąlygomis. Pusmetį su dukra čia gyveno net be virtuvės, valgį virdamos ant taburetės padėtos elektrinės plytelės. Lofto savininkas, Elenos draugas, gyvena užsienyje, tad neturi kada juo rūpintis. Su Indre suderėjo, kad apsigyvenusi susitars su statybininkais, išrinks plyteles, užsakys baldus ir pateiks jam sąskaitas. Užtat galėjo nemokėti nuomos mokesčio, tik komunalines išlaidas. Atvažiavęs po metų šeimininkas buto nepažino – kilimai, paveikslai, šlifotos medinės grindys, priderinti virtuvės baldai, pagal užsakymą pagamintas stalas, lentynėlės, vazonai su gėlėmis – namus galėjai fotografuoti interjero žurnalams.

Pro didžiulį langą krito tiek šviesos ir taip vešėjo augalai, kad Indrė vos susilaikė nepavertusi buto džiuaglėmis. Čia jautėsi taip gerai, kad kartais net pamiršdavo, kad namai ne jos. Mielai dabar atsisėstų į supamąjį krėslą, pasileistų muziką, įsipiltų vyno ir svajotų, džiaugtųsi vienatve. Arba vartytų žurnalą. Darytų bet ką, kad tik nereikėtų į pasimatymą.

